

စိုး မင်းသိန်း

ဘဝ ဝတ်ပါ

ရေနံဆီဖိုး တစ်ပဲပေးရသော ညကျောင်းလေး တစ်ကျောင်း

နယ်မြို့၊ လေးတစ်မြို့၊ သည်ရှိ၏ ။ ထိုနယ်မြို့၊ လေး၌ အစိုးရ

အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်း သည်လည်းရှိ၏ ။ ထိုကျောင်းတွင် အတန်းလိုက် အတန်းပိုင်ဆရာမ များ ရှိ၏ ။ ထိုအတန်းပိုင်ဆရာမများ အနက် ခုနစ်တန်း(စီ)၏ အတန်းပိုင်ဆရာတစ်ဦး ရှိ၏ ။ ထိုဆရာ သည် ခုနစ်တန်း(စီ)၏ အတန်းပိုင်ဆရာဖြစ်သကဲ့သို့၊ ခုနစ်တန်း(အေ)၊ ခုနစ်တန်း(ဘီ)၊ ခုနစ်တန်း(စီ) သုံးခုစလုံး၏ ရာဇဝင်ဆရာလည်း ဖြစ်၏ ။ ယခုခေတ်အခေါ်အားဖြင့် သမိုင်းဆရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုရာဇဝင်ဆရာ၏ အမည် မှာ ဦးသန်းဘဟူ၍ ဖြစ်၏ ။ ထိုသန်းဘ၏ ဇာတိမှာ ထိုနယ်မြို့၊ ကလေးပင် ဖြစ်၏ ။ ဦးသန်းဘ ဆိုသော်လည်း အသက်များ စွာ မကြီးသေးပေ။ သူ၏ အိမ်၌ ညအခါ ကျောင်းသား များ ကို ခေါ်၍ ပညာသင်ပေး၏ ။ နေ့ခင်းကျောင်းတက်စဉ်က သက်ဆိုင်ရာဆရာမများ ပေးလိုက် သော အိမ်စာများ ကိုပြီးအောင် ပထမလုပ်ခိုင်း၏ ။ ကျက်မှတ်ရန် မှာ လိုက်သော စာများ ကို ကျက်မှတ်စေ၏ ။ နေ့ခင်းကျောင်းတွင် သူသည် ရာဇဝင် ဘာသာရပ်ကိုသာ တာဝန်ယူရ သော်လည်း ညအခါတွင်သူ၏ အိမ်၌ ဘာသာစုံကိုတာဝန်ယူ၍ သင်ပြပေး၏ ။ အောက်လင်း ဓာတ်မီးကြီးနှစ်လုံးကို ထွန်းညှိ၍ သင်ပြပေးရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသားများ သည် ရေနံဆီခဲ ‘တစ်ပဲ’ပေးရ၏ ။

ကျောင်းတက်သောအခါ၌ ရေနံဆီခဲအဖြစ်

ပိုက်ဆံတစ်ပဲကိုခုနစ်တန်းကျောင်းသား အောင်လင်းဆိုသူအား ပေးရ၏ ။ အောင်လင်းသည် ထိုပိုက်ဆံများ ကို စာရင်းဖြင့် ကောက် ယူ၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ရေနံဆီဝယ်ရ၏ ။ အောက်လင်း ဓာတ်မီးကြီး နှစ်လုံးတွင် ရေနံဆီ ထည့်ရ၏ ။ မီးစာ ကျွမ်းလျှင်၊ ကြွေလျှင် မီးစာလဲရ၏ ။

ညနေ နောက် မီးထွန်းချိန်တွင် အောက်လင်းဓာတ်မီး နှစ်လုံးစလုံး လေထိုးခြင်း၊

ရေနံဆီမလိုက်လျှင် အပ်ပေါက်ချဲ့ပေးခြင်း၊ မီးထွန်းချိတ်ဆွဲခြင်း အလုပ်ကို တာဝန်ယူရ၏ ။ အောင်လင်းသည် ဘီအိုစီမှ ရောင်းချသော ဘီအိုစီတံဆိပ်ပါ အစိမ်းရောင် ရေနံဆီ

ပုံးငယ်ကလေးနှစ်လုံးဖြင့် ရေနံဆီ အဝယ်ထွက်ရ၏။ ထိုပုံးနှစ်လုံးကိုအဆင်သဖြင့် ပြည့်နေ
အောင် ရေနံဆီဖြည့်ထားရ၏။ ပိုနေသော ရေနံဆီဖိုးငွေများ မှာ သူ၏ အိတ်တွင်း၌ ရှိ၏။

နံနက်တွင်ဈေးသို့ သွားကာ ဒေါ်ခလေးမ၏ အရေကျကျဖြင့် ချက်ထားသော
မုန့်ဟင်းခါး ကိုစား၏။ မုန့်ဟင်းခါးစားသောအခါ၌ လည်း ကောက်ညှင်းငါးချိတ်တစ်ပဲဖိုး
ဝယ်၍ ထည့်ပြီးမှ စားလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက်မှ ရေနံဆီဝယ်ထွက်၏။ ၎င်းအတွက် လိုအပ် သော
စွပ်ကျယ်အင်္ကျီမှ အစ ဖောင်တိန်မင်အိုး၊ ဗလာစာအုပ် စသည်များ ကိုလည်း ကျောင်း
ရေနံဆီဖိုးမှ ပင်ဝယ်ယူသုံးစွဲလေ့ရှိ၏။ ထို့ပြင်ရေနံဆီဝယ်ပြီးသော အခါ၌ လည်း ပုံးများ ကို
ကျောင်းသို့ ယူမသွားသေးဘဲ ၎င်း၏ အိမ်သို့ ယူသွား၏။ ၎င်းအိမ်မှ မီးခွက်များ စတုတ်ခေါ်
လေထိုမီးဖိုများ ကို ရေနံဆီ အလျင်ဖြည့်၏။ ပြီးမှ ကျောင်းသို့ယူသွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့်
၎င်း၏ သူငယ်ချင်းများ က ၎င်းအား အောင်လင်းဟူ၍ မခေါ်ကြဘဲ ‘ဘီအိုစီ ကိုယ်စားလှယ်
ကြီး’ ဟူ၍ ခေါ်ကြကုန်၏။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးသန်းဘက ကိုယ်တိုင်က-

“အောင်လင်းရေနံဆီဝယ်တာကို မကျေနပ်တဲ့သူရှိရင် သူ့နေရာမှာ
တာဝန်ယူကြ၊ ရေနံဆီဝယ်ရုံနဲ့တော့မရဘူး။ ညစဉ် မီးထွန်းရမယ်၊ မီးစာလဲစရာရှိတာလဲရမယ်၊
တာဝန် ကျေရမယ်ပေါ့၊ သူ့လို တာဝန်မကျေနိုင်ရင်တော့ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ကောက်ညှင်းပေါင်း
စားတာ ကိုလည်း မပြောနဲ့၊ ရေသူမ ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ လူရိုင်းစွပ်ကျယ် ဝယ်ဝတ်တာကိုလည်း
မပြော နဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

သူငယ်ချင်းများ သည် အောင်လင်းအား ကျီစယ်လိုသော သဘောဖြင့်သာ
‘ဘီအိုစီ ကိုယ်စားလှယ်ကြီး’ ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ကြသော်လည်း မည်သူမျှ
အောင်လင်း၏ ရာထူးကို မလိုကြပေ။

ကျောင်းသားများ သည် ဆရာဦးသန်းဘကိုချစ်ကြ၏။ ကျောင်းသားမိဘများ မှာ
လည်း ဆရာဦးသန်းဘ၏ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနယ် မြို့
ကလေး၌ ဦးသန်းဘ၏ အိမ်ဟု မခေါ်ရဲကြဘဲ ‘ဦးသန်းဘ ညကျောင်း ခုနစ်တန်းတွင်

တက်နေသော ခုနစ်တန်းကျောင်းသား ကြင်မောင်ဆိုသူလည်းရှိ၏။ ထိုကြင်မောင်ကိုမူ သူ၏ သူငယ်ချင်းများက ‘ကြပ်ခိုး’ ဟူ၍ ခေါ်ကြကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်း ကြင်မောင် ၏ အဖေမှာ ဗိဇ္ဇာဆရာကြီး ‘ဆရာ ဦးစိန်ခိုး’ ဖြစ်၏။ အိမ်၌ လည်း ‘ဓာတ်ဗိဇ္ဇာ ဆရာစိန်ခိုး’ ဟူ၍ ဆိုင်းဘုတ် တပ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ကြင်မောင်၏ သူငယ်ချင်းများက -

“စိန်ခိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မီးခိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမှာ ကြပ်ခိုးတွေဖြစ်ပြီး အိမ်ခေါင်မှာ စွဲမှာ ပဲကွ၊ ဒီတော့ မင်းဖားသားကြီးကို နာမည်ပြောင်းခိုင်းလိုက်၊ ဆရာ ကြပ်ခိုးလို့၊ မင်းဖားသားကြီး မပြောင်းရင် မင်းနာမည်ကို ကြပ်ခိုးလို့ပြောင်းလိုက်ကွာ၊ ဒါမှ ဆရာစိန်ခိုး၏ သား ဆရာကြပ်ခိုးဆိုပြီး နောင်တစ်ချိန်မှာ မင်းဗိဇ္ဇာကုစားရင် နေရာကျမှာ ပေါ့” ဟုဆိုကာ ပိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်ကြရာမျှ အစကြင်မောင်၏ အမည်မှာ အမည်ရင်း ပျောက်၍ ကြပ်ခိုး ဟူ၍ အမည်တွင်ရရှာလေ၏။

ခုနစ်တန်းကျောင်းသူတစ်ဦးလည်း ရှိ၏။ သူ၏ အမည်မှာ ‘မထားမြိုင်’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများက -

“ဓားကို သတ်ပုံမှန်အောင် ဒဋ္ဌေးနဲ့ မရေးရဘူးလေ၊ ထဆင်ထူးနဲ့ရေးရတာ ပဲ၊ အဲဒီ တော့ နင့်နာမည် ‘မထား’ ဆိုတာကို အသံထွက်အတိုင်းဆိုရင် ‘မဓား’ လို့ ခေါ်ခွင့် ရှိ တယ်၊ ရေးတော့အမှန်၊ ဖတ်တော့ အသံတဲ့လေ၊ ပြီးတော့ မြိုင်ဆိုတာ တောမိုးလား၊ ဒီတော့ နင့်နာမည်က ‘မဓားတော’ဆိုပြီးဖြစ်နေတယ်” ဟူ၍ လည်းကောင်း နောက်ပြောင် ကြကုန် ၏ ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ‘မထားမြိုင်’ သည် ဦးသန်းဘ ညကျောင်း၌ ‘မထားမြိုင်’ ဟူ၍ မဟုတ် ရှာတော့ဘဲ ‘မဓားတော’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဓားဟူ၍ လည်းကောင်း ဖြစ်ရရှာလေတော့၏။

နောက်ကျောင်းသားတစ်ဦးမှာ မောင်မြဖေ ဖြစ်၏။ မောင်မြဖေ၏ မိခင်ကြီးမှာ လက်မှတ်ရ ဝမ်းဆွဲဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်၏။ အိမ်၌ လည်း ဆိုင်းဘုတ်ငယ်လေးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲ ထား၏။

‘အစိုးရအသိအမှတ်ပြုလက်မှတ်ရ ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဒေါ်သန်း’ဟူ၍ ဖြစ်၏။ မြဖေ၏ သူငယ်ချင်းများက မြဖေအား-

“ဟေ့ကောင် မင်းအမေက ဝမ်းဆွဲဆရာမ ကွ၊ အဲဒီ ဝမ်းဆွဲဆရာမ ကို

အရပ်ထဲမှာ လက်သည်လို ခေါ်တာကွ၊ လက်သည် ဆိုတာ ဖဲရိုက် တဲ့အခါမှာ ခိုင်ကိုင်တဲ့လူကိုလည်း ခေါ်တယ်မို့လား၊ အဲဒီ တော့ မင်းနာမည်ကို မြပေလို့မခေါ်ဘဲ ‘ဖဲခိုင်’လို့ ခေါ်ရင်ကောင်းမယ် ဟ” ဟူ၍ ဝိုင်းဝန်း အမည်ပြောင်းလိုက်ကြသောကြောင့် မြပေ၏ အမည်မှာ လည်း မြပေ မဟုတ်တော့ဘဲ ‘ဖဲခိုင်’ ဟူ၍ ဖြစ်သွားရရှာလေ၏ ။

ဆရာ ဦးသန်းဘသည်လည်း သူ၏ ကျောင်းသားများ ကို နာမည်ရင်းမခေါ်ဘဲ သူတို့ အချင်းချင်း နောက်ပြောင်၍ ခေါ်ဝေါ်သော အမည်များ ကိုပင်ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏ ။ အောင်လင်း အား ဘီအိုစီ ကိုယ်စားလှယ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကြင်မောင်အား ကြပ်ခိုးဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ မထားမြိုင်အားဓားတော ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြပေအား ဖဲခိုင်ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏ ။

ဦးသန်းဘ၏ ညကျောင်းသည် နေ့ခင်းကျောင်းမတက်ခနစ်တန်းကို အလွတ်မှ ဝင်ဖြေမည့် ကျောင်းသားများ ၊ ဆယ်တန်းကို အပြင်မှ ဝင်ဖြေမည့်ကျောင်းသားများ လည်း အားကိုးအားထားပြုရသည် ဖြစ်ရာ အခန့်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးသည် စာသင်ချိန်၌ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ် ကျောင်းသားများ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေတော့၏ ။

ဦးသန်းဘ ညကျောင်းသို့ တက်သော ကျောင်းသားများ သည်နေ့ကျောင်းသို့ ရောက် သောအခါ ကျက်ခိုင်းထားသော စာများ ကို သက်ဆိုင်ရာ ဆရာများ က မေးလျှင် ဖြေဆို နိုင်၏ ။ အိမ်စာများ လည်း ပြီးစီးခဲ့ကြ၏ ။ အတန်းတင်စာမေးပွဲများ လည်း အကျမရှိ အောင် မြင်ခဲ့ကြလေ၏ ။ အတန်းများ တွင် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယစွဲသူများ ၊ ဘာသာရပ် အသီး သီး၌ ဂုဏ်ထူးထွက်သူများ လည်း ဦးသန်းဘ ကျောင်းသားများ သာ ဖြစ်ကြကုန်၏ ။ ဦးသန်းဘ၏ ညကျောင်းတွင် သောက်ရေအိုး ရေဖြည့်ခြင်း အလုပ်၊ အမှိုက်သိမ်း ခြင်း၊ တံမြတ်စည်းလှည်းခြင်း၊ အိမ်သာသန့်ရှင်းခြင်းအလုပ်များ ကိုကျောင်းသား ကျောင်းသူ များ က အလှည့်ကျ ဇယားများ ရေးဆွဲကာ ပြုလုပ်ကြရလေ၏ ။ ဦးသန်းဘသည် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့်ဇနီးဆုံးသွားသောကြောင့် မုဆိုးဖိုကလေးဖြစ်လေ၏ ။ ဤသည်ကို အကြောင်း ပြု၍ ကျောင်းသားအချို့ က မုဆိုးဖို ဟူသော စကားအား တောလိုက် မုဆိုးကို ခေါ်သကဲ့သို့

‘ဟန်တာ’ ဟုပင် ခေါ်၏ ။

ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ချစ်လှစွာ သော ဆရာဦးသန်းဘသည် ပင်လျှင် ကွယ်ရာတွင်
‘ဆရာကြီး ဦးဟန်တာသန်းဘ’ ဖြစ်ရရှာလေတော့၏ ။

ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ နေ့ခင်းဘက် အထက်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီး က ဆရာဦးသန်းဘအား-

“ဆရာတပည့်တွေကတော့ နာမည်ပေး အတော်ကောင်းကြပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာကို
ရော ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လို ခေါ်ကြတယ်ဆိုတာ သိပြီးပြီလား” ဟု ရယ်မော၍ မေးလေ၏ ။
ထိုအခါ ဦးသန်းဘက-

“သိပြီးပါပြီ ဆရာကြီး၊ ဒီကောင်တွေ အတော်နောက်တဲ့ကောင်တွေ၊
ကျွန်တော့်ကို လည်း မုဆိုးဖို့ဖြစ်လေတော့ ဦးဟန်တာသန်းဘ လို့အမည်ပေးထားကြတယ်၊
ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေ ဉာဏ်ရွှင်ပုံကိုလည်း သဘောကျမိသေးတော့တယ်”
ဟုပြန်၍ ဖြေလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျောင်းအုပ်ကြီးက -

“အတန်းထဲမှာ စာတော်တဲ့ကောင်တွေ၊ စာမေးပွဲမှာ
ဂုဏ်ထူးထွက်တဲ့ကောင်တွေ ဟာ ဆရာကျောင်းသားတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအချက်ဟာ
ဒီမြို့၊ ကလေးရဲ့ ဂုဏ်ယူ စရာပဲ၊ တခြားဆရာ၊ ဆရာမ တွေကလည်း သူတို့ကျောင်းသားတွေ
စာသင်ရ၊ စာရတဲ့ အတွက်ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ကြပါတယ်၊ ချီးလည်းချီးကျူး ကြပါတယ်၊
အဲဒါကြောင့် ဆရာမ မဆိုင်ရင်တို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး ဆရာ၊ ဆရာမ တွေ
ပိုက်ဆံကောက်နေကြတယ်၊ ဆရာ အတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲလေး လုပ်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီ
ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ ကျုပ်ကပဲ ဦးစီး ဦးဆောင်လုပ်ပေးရမှာ ပဲ” ဟု အားပေးစကား ပြောလေ၏ ။
ထို့ကြောင့် ရေနံဆီဖိုး တစ်ပဲ ပေးရသော ဦးသန်းဘ၏ ညကျောင်းကလေးသည် ထိုမြို့၊
ကလေး၌ လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်မြို့ များ ၌ လည်းကောင်း -

‘ဟန်တာ နိုက်စကူး’

ဟူ၍ အမည်တွင်ရရှာလေတော့သတည်း။

ဝါဆိုပန်းခူးထွက်ခြင်း

ဟန်တာနိုက်စကူး ညကျောင်းလေးကိုနေ့ကျောင်းမှ ကျောင်းသားတစ်ဦး ထပ်၍ တိုးလာ၏။ သူ၏ အမည်မှာ မောင်ကျော်ခေါင်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ။ ၎င်းမောင်ကျော်ခေါင်သည် လည်း ညကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ‘ကျော်ခေါင်’ဟူ၍ မည်သူမျှ မခေါ်ကြတော့ဘဲ ‘ကြောင်ခေါ်’ ဟူ၍ အမည်ပြောင်းသွားရရှာလေတော့၏။ ။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာဦးသန်းဘသည် ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ကြုံသောကြောင့် တပည့် အချို့ ကို ခေါ်၍ ထိုမြို့ ရှိ ပေါ်တော်မူဘုရားဆီသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်ရန်စီစဉ်ခဲ့လေ၏။ ။ ဘီအိုစီ ကိုယ်စားလှယ်ခေါ် အောင်လင်းသည် ပျော်ပွဲစားတွင် မီးဖိုကို စီမံရလေ၏။ ။ ကြပ်ခိုးသည် ထမင်းဟင်းချက်ရေးကို တာဝန်ယူရ၏။ ။ မထားမြိုင်သည်ဈေးဝယ်ရလေ၏။ ။ ကျော်ခေါင်မှာ လက်ဖက်ရည် ဖျော်ရလေ၏။ ။ မြဖေမှာ ထမင်းဟင်းများ ထည့်စားရန်အတွက် ဖက်များ ခူး များ သော တာဝန်ကို ယူရလေ၏။ ။ ကျန်သော ကျောင်းသားများ မှာ ပန်းခူးရန်အတွက် တံချူများ ကို စီစဉ်ရလေ၏။ ။ ဆရာ ဦးသန်းဘသည် မြင်းလှည်းများ ငှားကာပေါ်တော်မူ ဘုရားဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ။

ပေါ်တော်မူဘုရားဆိုသည်မှာ လည်း ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ လေးမျှသာဖြစ်၏။ ။ မြစ်ကမ်းပေါ်တွင်တည်ထားသောစေတီကလေးလည်းဖြစ်၏။ ။ ပေါ်တော်မူ ဘုရား၏ နောက်ဘက်တွင် တောအုပ်ကလေးရှိ၏။ ။ ထိုတောအုပ်ထဲတွင် တောပန်းများ စီစီရီရီပေါက်ရောက်လျက်ရှိ၏။ ။ ၎င်းတို့အားလုံး ပေါ်တော်မူဘုရားသို့ ရောက်လျှင် ဇရပ် ကလေးကို ရှင်းလင်း၍ နေရာချထားကြလေ၏။ ။ ကြပ်ခိုးသည် ပျော်ပွဲစား ထွက်ရင်း ဆရာ ဦးသန်းဘအနေနှင့် တစ်စုံတစ်ခု သင်ကြားပြသလိုပါက သင်ကြား ပြသနိုင်ရန် အတွက် ဘလက်ဘုတ်ခေါ် သင်ပုန်းတစ်ချပ်နှင့် မြေဖြူတို့ကို မြင်းလှည်းဖြင့်တင်၍ လာခဲ့လေ၏။ ။ ထို့ကြောင့် မြဖေက-

“ကြပ်ခိုးရယ်၊ မင်းဟာ တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီနေ့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ကွ၊ ပျော်ပွဲစားမယ်၊ ဝါဆိုပန်းခူးမယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိပါလျက်နဲ့ စာသင်ဖို့ သင်ပုန်းကြီးကို

တင်ပြီး ယူလာတယ်။ ဆရာ ဦးသန်းဘက ဒီနေ့ ဘာမှသင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟုပြောရာ ကြပ်ခိုးက

“ဟေ့ကောင် မြဖေ ဖဲဒိုင်၊ ဆရာဆိုတာဟောလီးဒေးမရှိဘူးကွ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သင် ချင်စိတ်ပေါ်လာရင် သင်တာပဲ၊ အဲဒီ လိုသင်ရင် မင်းတို့ငါတို့ ပိုပြီး တတ်တာပေါ့ကွာ၊ ပြီး တော့လည်း သယ်တာက ငါပါကွ၊ မင်းကဘာဖြစ်လို့ ကန့်ကွက်ရတာ လဲ” ဟု ပြန်၍ ပြော လေ၏ ။ ထိုအခါ မထားမြိုင်က

“မြဖေ နင် ကြပ်ခိုးကို သွားမပြောနဲ့၊ သူကတအား ကြိုး စားတာ၊ သူ့အိမ် သွားကြည့် ပါလား၊ ဆရာ ဦးသန်းဘ ပြောတဲ့စကားတွေကို စာရွက်တွေမှာ ရေးပြီး လျှောက်ကပ်ထား တာ မွနေတာပဲ၊ တချို့ အကြောင်း အရာတွေဆိုရင် ထင်းရှူး ပြားမှာ သဘောဆေး နဲ့ရေးပြီး အသေတောင်ရိုက်ထားသေးတယ်” ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဌ ကြပ်ခိုးက

“ကဲကဲ၊ စကားရည်လုနေရင် အားလုံးငတ်ကုန်မယ်၊ ငါသွားပြီးချက်ဦးမယ်”ဟု ပြော ကာ ဖိုခနောက်များ လုပ်၍ မီးမွှေးနေသော အောင်လင်းဆီသို့ သွားလေ၏ ။ မထားမြိုင် လည်း နောက်မှ လိုက်သွား၍

“ ဟဲ့ နေကြပါဦး၊ ဈေးဖိုးပိုက်ဆံ ပိုနေတယ်တဲ့၊ ဘယ်သူ့ကို အပ်ရမှာ လဲ” ဟု မေးရာ ကြပ်ခိုးက

“ဦးသန်းဘရဲ့ ကျောင်းက ဘဏ္ဍာရေးတာဝန်ခံက ဘီအိုစီလေ၊ နင်သူ့ကို အပ်လိုက် ပေါ့” ဟု ဆိုသဖြင့် မထားမြိုင်လည်း ဈေးစာရင်းနှင့် ပိုငွေကို အောင်လင်းအား အပ်လေ၏ ။ ကြပ်ခိုးသည် ကြက်သားနှင့် ဘူးသီးဟင်းခါးချက်၏ ။ ငါးပိရည်တို့စရာ စီမံ၏ ။ ထမင်းကို လည်း ရေခမ်းချက်၏ ။ ကျော်ခေါင်သည် အိုးကြီးတစ်လုံးတွင် လက်ဖက်ရည် အချို့ ခြောက် များ နှင့် အကြမ်းခြောက်များ ရောကာ လက်ဖက်ခြောက်နှပ်လေ၏ ။ ကုလားမခြင်းဆွဲ နို့ဆီမူး များ ကိုဖောက်၏ ။ နေ့လယ်သို့ ရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်ရန်အတွက် အဆင် သင့်ပြင် ဆင်နေပြီဖြစ်၏ ။ ထိုအချိန်၌ မှာ ပင် နေ့ကျောင်းသားများ သည်

ပျော်ပွဲစားထွက် သည့် ဦးသန်းဘ နိုက်စကူးသတင်းကို ရသဖြင့် စက်ဘီးဖြင့် လိုက်၍
လာကြလေတော့၏။ ကြပ်ခိုး ထမင်းဟင်းချက်နေစဉ်အတွင်း၌ ကျောင်းသားများ သည်
ပေါ်တော်မူဆိပ်တွင် ဆင်း၍ ရေကူးကြလေ၏။ မထားမြိုင်နှင့် နေ့ကျောင်းသား
ကျောင်းသူတစ်ချို့ မှာ ဝါဆို ပန်းဇူးရန် တောတွင်းသို့ ဝင်သွားကြပြီဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်နှင့်
ကျောင်းသားအချို့ သည် မယ်ဒလင်များ တီးကာ သီချင်းများ ဆိုကာနောက်မှလိုက်၍
သွားကြလေ၏။ တောပန်းများ တွေ့သောအခါ၌ မထားမြိုင်သည် ပန်းဇူးရင်း စုံတောမြို့
င်သီချင်းကို ဆို၏။ ကျော်ခေါင်က မယ်ဒလင်နှင့်လိုက်၍ တီးပေး၏။ ထိုသီချင်း၏
တစ်နေရာတွင် ‘အဖော်မပါနိုင်’ဆိုသော စာသားပါ၏။ ထိုစာသားကို မထားမြိုင်
ဆိုသောအခါ၌ ကျော်ခေါင်က

‘အဖော်ပါပါတယ်၊ ကျော်ခေါင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ’ဟု ပြော၍
ရယ်လေ၏။ မထားမြိုင်က သီချင်းဆိုရင်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ ထိုအခါနေ့ကျောင်းသား
သန်းဖေ က

“မြဖေရေ၊ မြိုင်ထဆိုတာ အဲဒါပြောတာကွ၊ မြိုင်ထဲမှာ ထနေတာလေ” ဟု
မြဖေကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်လျှင် မထားမြိုင်က

“နင့်ကို ဆရာနဲ့တိုင်မယ်”ဟုပြောလိုက်၏။

“တိုင်ချင်တိုင်လေ၊ နင့်ကိုပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီတောဟာ မြိုင်ပဲ၊
တောပန်းတွေ အစီအရီ ထနေတာ နင်မတွေ့ဘူးလား၊ ငါပြောတာက ဒါပြောတာ၊
နင်တကယ်တိုင်ရမှာ ငါ့ကို မဟုတ်ဘူး၊ ကျော်ခေါင်ကို တိုင်ရမှာ၊ နင်သီချင်းဆိုတာကိုလိုက်ပြီး
ရိသဲ့သဲ့လုပ်နေ တာ ဒီကောင် မဟုတ်ဘူးလား မြဖေ” ဟု ပြောရာ မြဖေက ဇာတ်ထဲတွင်
ဝန်ကြီးများ စကားပြောသကဲ့သို့ အာလုတ်သံကြီးဖြင့်

“ဝုတ်ပါ၊ ဝုတ်ပါ” (ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ) ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်ရာ ကျန်သော
ကျောင်းသား များ က လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကြလေ၏။ နေ့ကျောင်းသားတစ်ဦးကမူ

“သန်းဖေနဲ့ မြဖေ ကျောင်းထွက်ပေါ့ကွာ၊ ကျောင်းလည်း တက်မနေကြပါနဲ့တော့၊

ဇာတ်ထဲလိုက်ပြီး လူရွှင်တော် လုပ်ကြပါတော့”ဟု ပြောလေ၏။

ထမင်းစားချိန်လောက်တွင် မထားမြိုင်တို့ မိန်းကလေးအုပ်စုမှာ ပန်းခူးသွားကြပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းများ တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့် ပြန်လာကြပြီဖြစ်၏။ မောင်ကျော်ခေါင် တို့လူစုလည်း နောက်မှလိုက်ပါလာပြီဖြစ်၏။ မြဝေသည် ဖက်များ နူးလာ၏။ ပေါ်တော်မူ ဘုရား ၏ ဇရပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဖက်များ ပေါ်တွင် ထမင်းများ ပုံကာ ကြပ်ခိုးက ဟင်းများ လိုက်ထည့်ပေး၏။ မြန်ယုက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

တစ်ယောက်နှင့် တစ် ယောက် နောက်ပြောင်ကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ကျောက်ဖရုံယိုများ၊ မြေပဲ ဆား လှော်များ၊ ရေနွေးကြမ်းများ စားသောက်ကြရပြန်၏။ ထိုသို့စားသောက်နေစဉ်၌ မှာ ပင် မောင်ကျော်ခေါင်က

“တစ်ရေးတမော အရိပ်တွေအောက်မှာ အိပ်ကြဦး၊ ဓမ္မာရုံက ဖျာကြမ်းတွေ ငှားလာ တယ်၊ သစ်ပင်အရိပ်အောက်တွေမှာ လည်း အိပ်လိုရတာ ပဲ၊ အိပ်ရာကနီးရင်တော့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရမယ်” ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဦးသန်းဘက

“အိပ်ချင်တဲ့ လူလည်း အိပ်ပေါ့ကွာ၊ ဇွတ်ကြီးတော့ မအိပ်ခိုင်းပါနဲ့၊ မင်းအိပ်ချင် နေပြီမို့လား မောင်ကျော်ခေါင်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျောင်းသားများ က ဝိုင်း၍ ရယ်ကြ လေ၏။

“ကျွန်တော်က ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ ဘီအိုစီက ငိုက်နေပြီ၊ ညကလည်း ဒီကောင် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘူး၊ ခိုးဖိုးစာရင်းတွေ တွက်နေတယ်” ဟုပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အားလုံးဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ ဘီအိုစီသည် တစ်စုံ တစ်ရာပြန်၍ မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ သာ ခံနေလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘက ကြပ်ခိုး ယူလာသော သင်ပုန်းကို ထောင်ခိုင်းပြီးလျှင်

“အခု ဆရာပြောမယ့်စကားဟာ မင်းတို့အခုသင်နေတဲ့ ကျောင်းသင်ခန်းစာ နဲ့ ကျောင်းသင်ခန်းစာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဆရာပြောချင်တဲ့စကားက ကိန်းဂဏန်း တွေရဲ့၊ နောက်မှာ တည်ရှိနေတဲ့ လျှို့ဝှက်စွမ်းအားတွေအကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ။ (THE SECRET

POWER OF NUMBERS) လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကို ဆရာလေ့လာတာဟာ နှစ်ကိုအတော်ကြာပြီကွ၊ အခုအချိန်လေးရတုန်း ဗဟုသုတအဖြစ်နဲ့ မင်းတို့ကို ရှင်းပြမှာ ပါ။ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူနားထောင်ပါ။ စိတ်မဝင်စားတဲ့ လူအိပ်ခွင့်ရှိပါတယ်” ဟုပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အားလုံးက

“နားထောင်ပါမယ်ဆရာ” ဟု ဝိုင်း၍ အော်ကြလေ၏ ။ ထိုအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘက

“ဂဏန်းသင်္ချာလို့ခေါ်တဲ့ နံပါတ်တွေဟာ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးကို လွှမ်းမိုးနေလို့ ဆရာယုံကြည်တယ်၊ ဒါနဲ့ပက်သက်လို့ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ လက္ခဏာ ဆရာ ကြီး ကိုင်ရှိတာ ဂဏန်းဗေဒင်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်နှစ်အုပ် ထုတ်ဖူး တယ်၊ ဒီပညာရပ်ကို ‘နူမာရော်လော်ရီ’ လို့ခေါ်တယ်” ဟု စကားစလိုက်လျှင်ကြပ်ခိုးက

“ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ဝင်စားတယ် ဆရာရဲ့၊ ကြားလည်းကြားဖူးပါတယ်၊ အဲဒီ ပညာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကကျွန်တော်ကို ကိုးဂဏန်းသမားလို့ပြောသွားတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘီအိုစီက...

“ကြပ်ခိုး စတော့ပဲ” ဟူ၍ ထ၍ အော်လိုက်လေရာ ကျန်သော ကျောင်းသူ ကျောင်း သား များ က ဝေါခနဲ ဝိုင်း၍ ရယ်ကြလေ၏ ။ ထိုအခါ၌ ဆရာ ဦးသန်းဘက

“နေစမ်းပါဦး ကြပ်ခိုးရ၊ မင်းကို ဉာဏ်သမားလို့ အဲဒီ လူက ပြောသွားရအောင် မင်းရဲ့ အင်္ဂလိပ်မွေးသက္ကရာဇ်အပြည့်အစုံဟာ ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု မေးလိုက် လေ၏ ။ ထိုအခါ ကြပ်ခိုးသည် လက်ပိုက်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင်

“၁၉၃၅၉၉၊ တနင်္လာသားပါ ဆရာ” ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏ ။

“နူမော်လော်ရီခေါ်တဲ့ ဂဏန်းဗေဒင်ကို စဉ်းစားတဲ့အခါမှ နေ့သားက သိပ်အရေး မကြီးပါဘူး၊ ဂဏန်းတွေကိုပဲ အဓိက စဉ်းစားရမယ်၊ မင်းဟာ ဉာဏ်နေမွေးတယ်ဆိုတော့ မင်းကို ဉာဏ်သမားလို့ပြောတာမှာ တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မွေးခုရော၊ မွေးလ ရော၊ မွေးရက်ရောကို ကြည့်လိုက်ရင် ဉာဏ်သမားဟာ သုံးလုံးတောင်ပါနေတယ်၊ အဲဒီ လို့

ကိန်းစဉ်မှာ ငြုဏ်းတစ်လုံးပါတဲ့သူ၊ ငြုဏ်း နှစ်လုံးပါတဲ့သူ၊ ငြုဏ်းသုံးလုံးပါတဲ့သူ၊ ငြုဏ်းသုံးလုံးထက်ပိုပြီး ပါတဲ့လူရယ်လို့ အမျိုး အစားကွဲသွားမယ်၊ အခုဆို မင်းဟာ ငြုဏ်းသမားဆိုပေမဲ့ ရိုးရိုး ငြုဏ်းသမားမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငြုဏ်းသုံးလုံးပိုင်ရှင် ဖြစ်နေပြီ မောင်ကြပ်ခိုးရေ” ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကြပ်ခိုးက

“ငြုဏ်းသုံးလုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆရာရဲ့ ”ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာ ဦးသန်းဘက

“ဒီငြုဏ်းတွေ ဟာ စိတ်ဓာတ်အားကောင်းတဲ့ ငြုဏ်းတွေ ပဲကွ၊ အံ့သြလောက်အောင် ဖွဲ့ကောင်းတတ်တယ်၊ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးကို ဒီလောက်ကောင်းတယ်လို့ မပြောနိုင်ပေမဲ့ ဖွဲ့ကြောင့် အောင်မြင်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ စစ်ဘက်မှာ အကျိုး ပေးတတ်တယ်” ဟုပြော လိုက်ရာ ဘီအိုစီကစ၍ လက်ခုပ်တီးလေ၏။ မြပေက ထိုင်ရာမှထ၍ ကြပ်ခိုးအား အလေး ပြုဟန် လုပ်ပြီးလျှင်

“ဗိုလ်မှူး ကြပ်ခိုး၊ လေးစားပါတယ်” ဟုပြောလိုက်ရာ ကြပ်ခိုးကလည်း ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်၍ အလေးပြုလိုက်ပြီးလျှင်

“ထိုင်ထိုင် ရဲဘော်၊ တို့လည်း မင်းလိုပဲ အောက်ခြေက တက်လာတာပါကွာ” ဟု ဟန်ပါပြောလိုက်သောကြောင့် ဆရာဦးသန်းဘကိုယ်တိုင်သဘောကျလွန်း၍ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေတော့သည်။

ပျောက်ကွယ်သွားသော ညကြောင်းကလေးတစ်ကြောင်း

ဆရာဦးသန်းဘမည်ကြော်ခေါင်အား မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းလိုက်၏ ။

ကြော်ခေါင်လည်း လက်ပိုက်၍ မတ်တပ်ရပ်နေ၏ ။

“ဟေ့ ကြောင်ခေါ်၊ မင်းရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ် ခု၊ လ၊ ရက် အင်္ဂလိပ်လိုပြောပါဦးကွ”
ဟု မေးလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ ကြော်ခေါင်က

“၁၉၃၅၆၂၅ ပါဆရာ” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏

“ဆရာလေ့လာထားတဲ့ ဂဏန်းဗေဒမှာ လကိုအခြေခံပြီး ဘယ်လ၊ ဘယ်ရက်
ကနေ ဘယ်လ၊ဘယ်ရက် အထိ မွေးတဲ့လူကိုဘာဂဏန်းနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်လို့ ပြောတဲ့
အကြောင်း အရာကသိပ်ပြီး အရေးမကြီးဘူးကွ၊ မွေးရက်တစ်ခုတည်းကိုကိုင်ပြီး ဘာဂဏန်း
သမားဆိုပြီး အတိအကျဆုံးဖြတ်တာ၊ အခုဆိုရင် မင်းရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ဟာ (၂၅) ဆိုတော့
မင်းဟာ (၂၅) ဂဏန်းသမားပေါ့၊ တနည်းပြောရရင် (၇) ဂဏန်းသမားပဲ” ဟု ပြောလေ၏ ။

“အဲဒီ လိုဆိုတော့ ကောင်းသလား ဆိုးသလား ဆရာရယ့်” ဟု ကြော်ခေါင်က
ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ဦးသန်းဘက-

“ဒီလိုကွ၊ (၂၅)ဂဏန်းသမားဟာ ဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ထားတာပဲ၊

သူပုန်ထနေသော သဘင်သည် လို့တောင် ဂဏန်းဗေဒ လိုက်စားသူတွေက
မှတ်တမ်းတင်ကြတယ်၊ သူပုန် လို သောင်းကျန်းလိုတဲ့စိတ်၊ သဘင်ဆိုတဲ့ စောဒကတက်ချင်တဲ့
စိတ်တွေလည်း ရှိတယ်၊ တစ်ဖက်မှာ လည်း အနုပညာစိတ်၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်တဲ့စိတ်၊
သိမ်မွေ့ နူးညံ့ တဲ့စိတ် တွေလည်းရှိတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုး တွေဟာ များ သောအားဖြင့် စာရေး
ကောင်းကြတယ်၊ စကား ပြောကောင်းကြတယ် ၊ သူတို့ဘဝဟာလည်း အပိုင်းနှစ်ပိုင်း
ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ ဘဝရဲ့ ပထမပိုင်းမှာ ရုပ်ဝါဒကို လက်ခံတတ်တယ်၊ ဒုတိယပိုင်းမှာ တော့
ရုပ်ဝါဒကို မယုံကြည်ဘဲ စိတ်တန်ခိုးတို့၊ စိတ်စွမ်းအင်တို့၊ ဝိညာဉ်တို့ဆိုတဲ့ သဘာဝ
လွန်အကြောင်းအရာတွေကို အထူးလိုက်စားသွားတတ်တယ်၊အချို့ သမထဘက်မှာ

ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်ဖြစ်သွား တတ်ကြတယ်။ တချို့ တော့လည်း မှော် အတတ်တွေ၊ ဘာတွေတောင် သင်ယူ လေ့လာ သွားကြတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့(၂၅)ဂဏန်းသမားဟာ အုပ်ချုပ်သူအကြီး အကဲများ ရဲ့ အထင်လွှဲမှု ကို အမြဲခံရ တယ်။ ပြီးတော့ ဒီလူတွေဟာ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကံမကောင်းတတ်ကြဘူး” ဟု ရှင်းပြလေ၏ ။ ထိုအခါ ဘီအိုစီကထ၍

“ဆရာ ကျော်ခေါင် မွေးရက်က မှော် ဆရာ ဖြစ်နိုင်တဲ့မွေးရက် ပေါ့ဆရာ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏ ။ ထို့နောက် ဦးသန်းဘသည် ကျောင်းသား တစ်ဦးချင်းများ ၏ မွေးရက်များ ကို စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်တွင် ရေးမှတ်ရင်းရှင်းပြခဲ့လေ၏ ။ ထိုအထဲတွင် သူ၏ ညကျောင်းမှ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ သာမက ဝါဆိုပန်းခူးရန် ရောက်လာကြကုန်သော နေ့ကျောင်းမှ ကျောင်းသူများ ၏ မွေးရက်ကိုပါ ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ကျော်ခေါင်က လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်လေ၏ ။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်လေ၏ ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသော အခါ၌ သန်းဖေက မယ်ဒ လင်တီး၏ ။ အားလုံး၏ တောင်းဆိုချက်အရကျော်ခေါင်ကသီချင်းဆိုရ၏ ။ ကျော်ခေါင် သည် ‘ဟေဝန်မြိုင်နန်းသာတယ်’ အစချီသော ဝိဇ္ဇာတောလားကိုဆို၏ ။ အသံလည်းကောင်း၏ ။ အဆိုလည်းပိုင်၏ ။ ဆရာဦးသန်းဘ ကိုယ်တိုင်သဘောကျလွန်း၍ ငွေငါးကျပ် ဆုချလေ၏ ။ ကျော်ခေါင်ဆိုပြီးသွားသောအခါ၌ နေ့ကျောင်းသူမနင်းနွယ်က ‘ပြောင် ဆင် ကျား’ အစချီ သော စုံတောမြိုင် သီချင်းကိုဆို၏ ။ မနင်းနွယ်သည် လွန်စွာ အသံကောင်း၏ ။ အစွဲအငင် အဖြတ်အတောက် အာနေ၊ လျှာထားမှန်သောကြောင့် လွန်စွာ နားထောင်ကောင်း၏ ။ ဆရာဦးသန်းဘက ငွေငါးကျပ်ဆုပြန်၏ ။ ထိုအခါ ကြပ်ခိုးက -

“နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်ဆယ်ရပြီ” ဟုထ၍ ပြော၏ မနင်းနွယ်က ကြပ်ခိုးအား

“ကြပ်ခိုး နင်ပါးယားနေသလား” ဟုမေး၏ ။

“ငါက ဘာပြောလို့လဲ၊ ငါးကျပ်နှစ်ခုပေါင်းရင်တစ်ဆယ်ရပြီ ဆိုတာပဲ ပြောတာပဲ၊ ဒါဟာစိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်ပါဘူး နင်းနွယ်ရယ်၊ ကျော်ခေါင်ကတော့စိတ်မဆိုးဘူး” ဟု ရှင်းပြ

လိုက်ရာကျောင်းသားများ သည် ဝါးခနဲရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ဆရာဦးသန်းဘနှင့်ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားများ သည် ညနေစောင်းအထိ ပေါ်တော်မူ ဘုရားအနီးတွင် တဝါးဝါးတ ဟားဟား
နှင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက်မှ အိုးခွက်ပန်းကန်များ ကို သိမ်း ဆည်း ကာ
မြင်းလှည်းများ ငှားကာပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အားလုံးသည် ဦးသန်း
ဘ အိမ်(သို့) ကျောင်းသို့ အားလုံးလိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနေရာ ကြမှ လမ်းခွဲကြ မည် ဖြစ်၏
အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မှောင့်စပျိုး နေပြီဖြစ်၏။ ဘီအိုစီက အောင်လင်း ဓာတ်မီး များ
ထွန်းလေ၏။ ထိုသို့ ထွန်းပြီးနောက်အပေါ်ထပ်တွင် လုံးဝမှောင့်နေပြီဖြစ်၏။ ရေနံဆီ
ပုလင်းကို အောင်လင်းက တိုက်မိသောကြောင့် အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ရေနံဆီစော်များ နံနေ၏
။ ကြမ်းပြင်လည်းရေနံဆီများ စိုနေ၏။ အောင်လင်းသည် ရေနံဆီမီး ကို ကြိုး စား၍ ထွန်း၏။
ထိုသို့ ထွန်းနေစဉ်အတွင်း မီးထွန်းရန်အနီးတွင် စိုက်ထူထားသော ဖယောင်းတိုင်ငယ်သည်
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ၍ လောင်လေတော့၏။ အောင်လင်းသည် ကြိတ်၍ ငြိမ်း၏။
မီးသည်မငြိမ်းဘဲ ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် ကူးစက်သွား၏။ မီးတောက် တက်လာသည်ကိုမြင်မှ
ကျောင်းသားများ ပြေးတက်သွားပြီး မီးကိုငြိမ်းလေ၏။ သို့ ရာတွင် မနိုင်တော့ပေ။
အောင်လင်းဝယ်၍ စုထားသော ရေနံဆီပုံးများ ကို ကူးစက်သွားပြီဖြစ်၏။ ရေနံဆီပုံးများ
သည် ပူ၍ ပေါက်ကွဲကုန်၏။ မီးတောက်မှာ ကြီးသထက် ကြီးလာ၏။ အပေါ်
ထက်တွင်ရောက်နေသော ကျောင်းသားများ ကလည်း အောက်သို့ ပြေး၍ ဆင်းလာ ကြပြီ
ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်သို့ ဦးသန်းဘသည် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထုပ်တန်းတစ်ခုသည် ကျိုး ကြ၍
ဦးသန်းဘ၏ ခေါင်းသို့ ရိုက်လေ၏။ ဦးသန်းဘသည် လဲကျမေ့မျောသွား၏။ မည်သူမျှ
အပေါ်သို့ မတက်ရဲကြတော့ပေ။ ကျော်ခေါင်သည် ရေတိုင်ကီမှ ရေပုံးများ ကို ကိုယ်ပေါ်
လောင်းချ၍ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီးလျှင် ဦးသန်းဘကို ထမ်း၍ ပြေးဆင်းလာ၏။
ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး ဆူညံနေပြီဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်သည် ကျောင်းသားတချို့၊ ကျောင်းသူ တချို့
နှင့် ဦးသန်းဘအားဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်၏။ ကြပ်ခိုးနှင့်ကျော်ခေါင်သည် မီးသတ်ရင်း ကျန်ခဲ့၏။
ကျန်သော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ မှာ ထွက်ပြေးသူပြေး၍ မီးမလောင် သေးသော
အိမ်များ မှပစ္စည်းများ ကို ဝိုင်း၍ သယ်ပေးသူက သယ်ပေးကြ၏။ မီးသည် အခြား
အိမ်သုံးလုံးကို ကူးစက်သွားပြီဖြစ်၏။ လောင်စရာကုန်မှပင် မီးသည် ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်၏။

ဦးသန်းဘရသော ခေါင်းတွင်ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ဆရာဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင် အထူးဂရုစိုက်၍ ကုသရလေ၏။ တစ်ရက်ကျော်ကျော်သတိလစ်ရာမှပြန်လည်သတိရ လာ ၏ ။ သတိရလျှင် ရချင်း ဦးသန်းဘက

“ငါ့ရဲ့ ဂဏန်းလေးတွေ မီးထဲပါသွားပြီလား (၉)ဂဏန်းသုံးလုံးရှိရဲ့ လား”ဟုမေးရာ မထားမြိုင်က

“ကြပ်ခိုးကို မေးတာလား၊ ကြပ်ခိုး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရှိပါတယ်” ဟု ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးသန်းဘ

“(၂၅)ဂဏန်းရော မီးထဲပါသွားပြီလား” ဟု မေးပြန်လေ၏ ။

“ကျော်ခေါင်ကိုမေးတာလား၊ ကျော်ခေါင်ရှိပါတယ်၊ ဆရာကြီးကို အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ထမ်းယူလာတာ ကျော်ခေါင်ပေါ့” ဟု မနင်းနွယ်က ဖြေရှာလေ၏ ။

“(၁၇)ကော ဘယ်မှာ လဲ” ဟု မေးပြန်လေ၏ ။

“ဆရာကြီး (၁၇)က ကျွန်မလေ၊ မနင်းနွယ်လေ၊ ဒီမှာ ပါ” ဟု မနင်းနွယ်ကပြောရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော့၏ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျော်ခေါင်၊ ကြပ်ခိုး၊ ဖဲဒိုင်တို့သည် သူတို့၏ ညကျောင်း ကလေး ဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏ ။ ညကျောင်းကလေးမှာ မရှိတော့ပေ။ ပြာပုံဖြစ်၍ သွားပြီဖြစ်၏ ။ ဘီအိုစီ အောင်လင်းမှာ မူ မီးလောင်မှု နှင့်ပတ်သက်၍ မေးစရာ ရှိသည်ဟု ဆိုကာ ဂါတ်သို့ ခေါ်သွားပြီဖြစ်၏ ။ နေ့ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ကြီးအပါအဝင် ဆရာ၊ ဆရာမ များ ၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ဦးသန်းဘ၏ နေအိမ်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ငိုသူက ငိုကြလေ၏ ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ဂါတ်သို့ လိုက်သွားပြီးလျှင် ဘီအိုစီ အောင်လင်းအား အာမခံဖြင့် ထုတ်ရလေ၏ ။ ထို့နောက်၎င်းတို့သည် ဆေးရုံသို့ လိုက်သွား ကြ၏ ။ ဆေးရုံသို့ရောက်လျှင် မျက်နှာ၌ ပလာစတာအုပ်ထားသော ဦးသန်းဘကို တွေ့ရ လေ၏ ။ ဆရာဦးသန်းဘသည် အရာအားလုံးမေ့သွားပြီ ဖြစ်၏ ။ သို့ရာတွင် တစ်ခုထူးဆန်း သည်မှာ လူများ ၏ နာမည်ကို

လုံးဝ မမှတ်မိပေ။ အလုပ်အကိုင်ကိုလည်း လုံးဝမမှတ်မိပေ။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ နေ့ရက်ကို မှတ်မိနေလေ၏ ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအား ဦးသန်းဘက

“(၅)ဂဏန်းသမားကြီးပါလား၊ ပထဝီသင်သော ဆရာမ ဒေါ်မြမေအား

(၆)ဂဏန်း သမား ပါလားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးချစ်ပုအား(၈) ဂဏန်း သမားကြီး မလည်း ပါလာသကို” ဟူ၍ မွေးဂဏန်းများ ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေလေ၏ ။

အမှန်စင်စစ် အားဖြင့် ဆရာဦးသန်းဘသည် ခေါင်းတွင်ရသော ဒဏ်ရာကြောင့် ဦးနှောက်ပျက်သွားပြီ ဖြစ်၏ ။ သူ၏ ဦးနှောက်၌ မည်သည့် အမှတ်သညာမျှ မကျန်တော့ပေ။ ကျန်သည်မှာ ဂဏန်းများ သာဖြစ်၏ ။ သူသိသော လူတို့၏ မွေးဂဏန်းများ ကို မမေ့လျော့ဘဲ ကျန်နေတော့ ၏ ။ သူ၏ အိမ်နံပါတ်မှာ (၂၆) ဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် ဦးသန်းဘက

“(၂၆)တော့ မီးလောင်သွားပြီ” ဟုပြော၏ ။

“(၄)ဂဏန်းကြောင့် လောင်သွားတာ၊ (၄)ဂဏန်းကလည်း ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆဖြစ်တာပေါ့” ဟု ရေရှုတ်ပြလေ၏ ။ (၄)ဂဏန်းဆိုသည်မှာ ဘီအိုစီ အောင် လင်းအား ပြောခြင်းဖြစ်၏ ။ ဆေးရုံမှ ဆင်းသောအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘအဖို့နေစရာ အိမ်ပင် မရှိတော့ပေ။ ကျောင်းသားမိဘများ က သနား၍ ခေါ်ထားသော်လည်း ၎င်းကလုံးဝ မနေ ပေ။ ထိုရပ်ကွက်ထိပ်ရှိ မီးကင်းတဲလေး၌ ပင် နေလေတော့၏ ။

“ဂဏန်းတွေ မီးလောင်ကုန်၏ ၊ မီးကင်းစောင့်ရမယ့်” ဟု လူတွေကို ပြောလေ၏ ။ ဤသို့ နှင့်ပင်နယ်မြို့ ကလေးတစ်မြို့ မှရေနံဆီတစ်ပဲဖိုပေး၍ ကျောင်းတက်ရသော ‘ဟတ်တာ နိုက်စကူး’ ဆိုသောစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသည့်ဥကျောင်းကလေးသည် ကွယ်ပျောက် သွားရရှာလေတော့သတည်း။

မောင်ကျော်ခေါင် အချုပ်ထဲရောက်သွားပြီ

ထိုနှစ်က ခုနှစ်တန်းစာမေးပွဲတွင် ဦးသန်းဘ၏ တပည့်များ အားလုံး အောင်မြင်ကြလေ၏။ ကြပ်ခိုးသည် ကျောင်းဆက်၍ မတက်တော့ဘဲ တပ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဘီအိုစီခေါ် အောင်လင်းမှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်တွင် ပြေးဆွဲနေသော နှစ်ထပ် သင်္ဘောက လေးတွင် ဆူကာနီအဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရလေ၏။ မထားမြိုင်သည် ၎င်း၏ အဒေါ် ရှိရာ မိတ္ထီလာသို့ ပြောင်းသွားရပြီဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်နှင့် မနှင်းနွယ်မှာ မူ ထိုမြို့ ကလေး ၌ ပင် ကျန်ခဲ့ကြ၏။ ကျော်ခေါင်သည် မကြာခဏဆိုသလို ဦးသန်းဘနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ၏။ ဦးသန်းဘအား ထမင်းသွားပို့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဖက်ရည် သွားတိုက်၏။

တစ်နေ့တွင် မနှင်းနွယ်က ကျော်ခေါင်အား

“ကျော်ခေါင်ရယ် ဆရာဦးသန်းဘဆီ နင် သွားရင် ငါ့လည်းခေါ်ပါဟယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ကျော်ခေါင်လည်း ဦးသန်းဘထံသို့ သွားတိုင်း မနှင်းနွယ်ကို ခေါ်၍ သွားတတ်လေ၏။ မနှင်းနွယ်၏ မိဘများ မှာ ထိုမြို့ ၏ ဈေးထဲတွင် အထည်ဆိုင်ကြီးများ ရှိသကဲ့သို့ ထိုမြို့ ၏ ဆိပ်ကမ်းတွင်လည်း ပွဲရုံကြီးများ ရှိလေ၏။ ချမ်းသာသူများ ဟု ဆိုနိုင်၏။ ကျော်ခေါင်၏ ဖခင်မှာ မူ ထိုမြို့ ရှိ ဘီလစ်ရုံးတွင် စာရေးဖြစ်၏။ မိခင်မှာ မူ အိမ်ဆိုင်ကလေးတည်ထားရ၏။ ထို့ကြောင့် မနှင်းနွယ်နှင့်ကျော်ခေါင်တို့၏ ဘဝသည် ပြည့်စုံမှု ချင်း ကွာခြားသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ထို့အပြင် မနှင်းနွယ်တို့၏ မိဘနှစ်ပါးသည် မနှင်းနွယ်အား ဘွဲ့ရသည့်အထိ ပညာသင်ကြားပေးပြီးနောက် ၎င်းတို့သဘောကျသော မြို့ ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်ဆိုသူနှင့် ထိမ်းမြား ပေးရန်လည်း ရည်ရွယ်ထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြို့ ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်လည်း မနှင်းနွယ်နှင့် မောင်ကျော်ခေါင် ဤသို့ တပူးတွဲ တွဲ သွားနေခြင်းကို များစွာ နှစ်မြို့ခြင်း မရှိလှပေ။

တစ်နေ့တွင် ကျော်ခေါင်သည် ဦးသန်းဘဆီသို့ သွားရန်အတွက် မနှင်းနွယ်အား လာ၍ ခေါ်လေ၏။ မနှင်းနွယ်၏ အိမ်တွင် မြို့ ပိုင် ကိုစိန်လှိုင်လည်း ရောက်နေသော အချိန် ဖြစ်၏။ မနှင်းနွယ်၏ ဖခင်သည် မောင်ကျော်ခေါင်အား အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရန်ခေါ်လေ၏။

မောင်ကျော်ခေါင်လည်း ၎င်း၏ စက်ဘီးလေးကိုထောက်, ထောက်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မနင်းနွယ်၏ ဖခင်က

“မောင်ကျော်ခေါင် ထိုင်ဦးကွ၊ အန်ကယ် စကားတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်၊ မင်းနဲ့ အန်ကယ်သမီး မနင်းနွယ်က အတန်းချင်းလည်းတူတယ်၊ ဦးသန်းဘရဲ့ တပည့်တွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတော့ မင်းက ဦးသန်းဘဆီသွားရင် မနင်းနွယ်ကို လာခေါ်လိုက်၊ မနင်းနွယ်က စက်ဘီးကလေးကို ထုတ်ပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက် စက်ဘီးကလေးစီးပြီး သွားလိုက်ကြ၊ ဦးသန်းဘကိုလည်း ထမင်းကျွေး၊ လက်ဖက်ရည် လေးတိုက် လုပ်ကြပေါ့ကွာ၊ အလွန်ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ခုခက်တာက မင်းကလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ အန်ကယ်သမီး မနင်းနွယ်ကလည်း အပျိုဖော်ဝင်စဖြစ်နေပြီ၊ မြို့ကလေးကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီလို တပူတွဲ တွဲ သွားလာတာ ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသား ရိုးသား ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့ စရာဖြစ်နိုင်တယ် မောင်ကျော်ခေါင်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ကျော်ခေါင်သည် မနင်းနွယ်၏ ဖခင်မျက်နှာသို့ နားမလည်သော အမူအရာဖြင့် ငေး၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်နေစဉ်၌ မြို့ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်က

“ပြီးတော့လည်း အခုအထိတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးထား၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကြို : ချင်းထား ကြို၊ ချင်းငြိ၊ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိဆိုသလို ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင် မောင်ကျော်ခေါင်မှာ က ခုနစ်တန်းလေးအောင်ရုံ ရှိသေးတာ၊ ရုံးမှာ အလုပ်ဝင် လုပ်ရင် လည်း ပြာတာလောက်ပဲရမှာ၊ မနင်းလို မိန်းကလေးဟာ ပြာတာမယား လောက် တော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး၊ အဲဒီ အတွက် မိဘလုပ်တဲ့လူက အခုကတည်းကတားမြစ်ရမှာပဲ” ဟု ဝင်၍ ပြောလျှင် မောင်ကျော်ခေါင်သည် လွန်စွာ မခံချင်ဖြစ်သွား၏။

“ဒီအန်ကယ်ကတော့ မနင်းနွယ်ရဲ့ ဖခင်ဆိုတော့ သူပြောတာကို နားထောင်ရမှာ ပါပဲ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပတ်သတ်လို့ ဝင်ပြီးပြောတာလဲ” ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့်မေးလိုက်ရာ မနင်းနွယ်၏ ဖခင်က

“မောင်ကျော်ခေါင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဟောဒါက မြို့ပိုင်မင်း

ကိုစိန်လှိုင်တဲ့၊ မကြာသေးခင်က ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာတာ၊ ကိုယ့်မြို့ရဲ့ မြို့ပိုင်ဆိုတော့လည်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်” ဟု မိတ်ဆက်သလိုနှင့် မောင်ကျော်ခေါင် ရှိန်သွားရန် အတွက် ကိုစိန်လှိုင်၏ ရာထူးဂုဏ်သိမ်ကိုထုတ်ဖော်၍ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်ခေါင်က

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ရန်သူပဲဖြစ်ချင်တယ်၊ မြို့ပိုင်ဆိုတာ အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားရဲ့ အသေးဆုံးဝက်အူလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာသူ အကြီးကြီးထင်ပြီးဘဝင်မြင့်နေတာပါ။ အဲဒီလိုဘဝင်သမားတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး” ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်ရာ မနင်းနွယ်၏ ဖခင်က

“အို အို မောင်ကျော်ခေါင်ရယ်၊ မင်းစကားတွေ လွန်ကုန်မယ်”ဟု ဝင်၍ ဟန့်တားလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ကျော်ခေါင်က

“သူက ကျွန်တော့်ကိုခုနစ်တန်းပဲတက်တယ်၊

ပြာတာလောက်ပဲဖြစ်မယ်ပြောတော့ အန်ကယ်ဝင်မဟန့်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတော့ ဘာပြုလို့ ဝင်ဟန့်တာလဲ၊ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ အန်ကယ်မတရားဘူး၊ မရိုးသားဘူး” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ မနင်းနွယ်သည် မလှမ်းမကမ်းမှ နေ၍ နားထောင်ရင်း မောင်ကျော်ခေါင်၏ ပြောပုံဆိုပုံ၊ မဟုတ်မခံရှိပုံကို လွန်စွာ သဘောကျနေ၏။ ထိုအခါ၌ မြို့ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်က

“အန်ကယ်မောပါတယ်၊ ဒီသတ္တဝါကို ရှင်းရှင်းပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ၊ မနင်းနွယ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရည်ရွယ်ထားတယ်လို့” ဟုပြော၍ မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် မနင်းနွယ်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ကျော်ခေါင်က

“အခုထိတော့မနင်းနွယ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊

ဖြစ်စရာအကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုလို့ မနင်းနွယ်ကို ကျွန်တော် ယူမယ်၊ ခင်ဗျားမရစေရဘူး၊ ဒီမှာ မြို့ပိုင်မင်း၊ မျက်နှာကို သေချာကြည့်ထား၊ နာမည်လည်း ကြားဖူးအောင်မှတ်ထား၊ ကျော်ခေါင်တဲ့၊ ခင်ဗျားဘဝမှာ မငြိမ်းချမ်းစေရဘူး၊ ပြာတိ ပြာတာ ဖြစ်ပြီး ဘဝဆုံးသွားစေရမယ်၊ မှတ်ထားလိုက်၊ တောက်” ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှ

ဆတ်ခန့် ထ၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့၏။ အိမ်အောက်သို့ ရောက်လျှင်စက်ဘီးကို တွန်း၍ ခုန်တက်ကာ ဦးသန်းဘရိရာသို့ အရောက်သွားလေ၏။ ဦးသန်းဘကလည်း ကျော်ခေါင် ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း

“ဟေ့ ကြောင်ခေါ်၊ ဒီနေ့ဟာ မင်းအသက်(၁၆)နှစ်၊ (၃)လနဲ့ (၇)ရက်ကွ၊ အားလုံးပေါင်းလိုက်ရင် (၈)ရတယ်ကွ၊ ဒီလို(၈)ရတဲ့ နေ့တွေမှာ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ် လောက်ပဲ ကောင်းအောင်နေနေ ရန်စတဲ့ လူနဲ့တွေ့ပြီး အကြီးအကျယ် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်ရ တတ်တယ်၊ရန်ဖြစ်တတ်တယ်ကွ၊သတိထားရမယ်”ဟုပြောလိုက်ရာမောင် ကျော်ခေါင် က

“မှန်လိုက်တာ ဆရာရယ်” ဟုအစချီကာ မနှင်းနွယ်တို့ အိမ်တွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ဦးသန်းဘအား ပြောပြလေ၏။ ဦးသန်းဘကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေ၏။

ကျော်ခေါင်၏ စကားဆုံးလျှင် ဦးသန်းဘက

“အဲဒီ မြို့ ပိုင်ကတော့ ကံဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့ နဂါးကို သွားပြီးနှိုးတာကိုး၊ မွေးရက် (၂၅)ကျတဲ့လူတွေဟာ ဘဝကို စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ ရင်းရဲတယ်၊ ပြီးတော့ လက်စား ချေတတ်တယ်၊ အဲဒီ မြို့ ပိုင်ရဲ့ ဘဝကတော့ ကျော်ခေါင်ဆိုတဲ့ (၂၅)ဂဏန်းသမားကြောင့် ပြာတာတိပြာတာဖြစ်ပါပြီကွာ” ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ ထိုသို့ ရေရွတ်စဉ်၌ ပင် မနှင်းနွယ်သည် စက်ဘီးကလေးဖြင့် ရောက်လာလေ၏။ စောစောက အိမ်တွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ် အပျက်ကို နှစ်ယောက်သား စားမြုံ့ ပြန်၍ ပြောကြလေ၏။ ဦးသန်းဘက နားထောင်လေ၏။ ထိုသို့ နားထောင်ပြီးနောက် မနှင်းနွယ်က အင်္ဂလိပ် (၁၇)ရက်မွေးတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တယ်၊ (၁၇)ဂဏန်းဟာ ပေါင်းလိုက်ရင် (၈)ဖြစ်ပေမဲ့ အကောင်းဆုံး(၈)ဖြစ်တယ်၊ မတရားတာကို မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒီ တော့ မောင်ကျော်ခေါင်ဘက်က ဘက်လိုက်လိမ့်မယ်၊ (၂၅)ဂဏန်းသမား ကလည်း ဘယ်လမှာ ပဲမွေးမွေး သဘာဝ ချင်း အတူတူပဲ” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။ လမ်းချိုး ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သော အခါ၌ ကျော်ခေါင်နှင့် မနှင်းနွယ်သည် စက်ဘီးကိုရပ်၍ ထိုဂိုထောင်နှင့် များ စွာ

မဝေးလှသောနေရာတွင်မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်ဟု မြို့ပိုင်ရုံးမှ စာရေးကြီး၏ ထွက်ဆိုချက်အရမောင်ကျော်ခေါင်ကိုပါ ရဲမှလာ၍ ဖမ်းဆီးသွားလေတော့၏။ အမှန်စင်စစ် မောင်ကျော်ခေါင်သည် ထိုနေ့ညနေက ဂိုထောင်ကြီးဘေးရှိ ကတ္တရာလမ်းတွင် စက်ဘီးစီးသွားရာ စက်ဘီးချိန်းကြိုး ကျ၍ စီးဘီးကိုရပ်ကာချိန်းပြန်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဂိုထောင် ဖောက်သော အမှု၌ ပါလည်းမပါ။ သိလည်းမသိရှာပေ။ သို့ရာတွင် စာရေးကြီးနှင့် မြို့ပိုင် ကိုစိန်လှိုင် တို့၏ တင်ပြချက်ကြောင့် မောင်ကျော်ခေါင်ကိုပါ ရဲမှ ဖမ်းစီးရခြင်းဖြစ်၏။ နေ့ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ဂါတ်ကိုလာကာ မောင်ကျော်ခေါင်အား အားပေး စကားပြောလေ၏။ မနင်းနွယ်လည်း ဂါတ်သို့ လာရောက်၍ အားပေးစကားပြောလေ၏။ မနင်းနွယ်သည် ငိုထားပုံရ၏။ မျက်လုံးနှစ်ခုစလုံး ဖောင်းပွနေ၏။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ဆရာဦးသန်းဘသည် နို့ဆီခွက်ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဝယ်ကာ အိကြာကွေးတစ်ချောင်းကို နို့ဆီခွက် ပေါ်တွင် ကန့်လန့်တင်၍ ဂါတ်သို့ ရောက်လာကာ မောင်ကျော်ခေါင် အားပေးလေ၏။

“ဆရာလိုက်လာတာ ကျွန်တော် ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ၊ ဆရာမ လာပါနဲ့ ဆရာရယ်”ဟု မောင်ကျော်ခေါင်က ဆိုနှင့်သော အသံကြီးဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ဆရာဦးသန်းဘက

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ တပည့်ရာ၊ ဆရာက မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ လိုက်လာတာပါ။ မင်းအိမ်ကိုလည်း ငါရောက်ပြီးပြီ၊ အားပေးစကား ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ မနင်းနွယ်တို့လည်းတိုင်ပင်ပြီး ရှေ့နေငှားဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ၊ မနင်းနွယ်ကသူ့ရဲ့ စိန်နားကပ်နှစ်ဖက်ကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို ချွတ်ပေးပြီး အဲဒီ နားကပ်ကိုရောင်းပြီး ရှေ့နေငှားပါတဲ့၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာတော့ မင်းသဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား” ဟု ပြောလေတော့၏။

“ပေါက်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဘယ်သူရှိမလဲ” ဟု မောင်ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ကျော်ခေါင်က

“အဲဒီ မြို့ပိုင် အသက်ကြီးလို့သေသွားတာ ကျွန်တော်မလိုချင်ဘူး၊ ဖျားနာပြီး

သေ သွားတာ ကျွန်တော်မကြားချင်ဘူး၊ သဘောနစ်တဲ့ အထဲပါသွားပြီး သေသွားတာ ကျွန်
တော်အလိုမရှိဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေသွားမှာ ကိုကျေနပ်နိုင်မယ်” ဟု
လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်လျှင် ဆရာဦးသန်းဘသည် နှုတ်ဆက်ကာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာ ဖြင့်
ပြန်သွားလေတော့သတည်း။

ကျော်ခေါင် ထောင်ကျသွားပြီ

ကျော်ခေါင်သည် အာမခံရ၍ အချုပ်တွင်းမှ လွတ်လာလေ၏။ ရာဇဝင်ရှိသော ဖောက်ထွင်းသမားများ မှာ မူ ဆက်လက်၍ အချုပ်ခံထားရလေ၏။ အာမခံ မရရှာပေ။ ကျော်ခေါင်အချုပ်မှ လွတ်လျှင်လွတ်ချင်းလာ ကြိုဆိုသူမှာ ဆရာဦးသန်းဘဖြစ်၏။

“ကြောင်ခေါ်ရေ၊ အာမခံရတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းမသာနဲ့ဦးကွ၊ မင်းမှာ က အမှု ချုပ်၊ ဂါတ်၊ ထောင်ကျကိန်းရှိတယ်၊ အဲဒီ ကိန်းက ဒီဇင်ဘာ(၃)ရက်ကျော်မှ လွတ်မှာ ကွ၊ ဒီအတော အတွင်း အနေအထိုင်လေးဘာလေး ဆင်ခြင်ဦး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ဘယ်မှ မသွားနဲ့ ကွာ၊ မင်းအိမ်မှာ မင်း အိပ်နေပေတော့၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းဟာ ဂဏန်းဗေဒင်အရ နံပါတ်(၁၁) ကျနေတယ်က”ဟုပြောလေ၏။ ဒုတိယရောက်လာသူမှာ -မနင်းနွယ်ဖြစ်၏။ မနင်းနွယ်သည် ကျော်ခေါင်ကို မြင်လျှင် -

“အားမငယ်နဲ့ ကျော်ခေါင်ရယ်၊ ငါနင့်ဘက်မှာ အမြဲရှိတယ်၊ ပြီးတော့ နင့်ကို ငါပြော ဦးမယ်၊ နင်က ယောက်ျားပီသတယ်၊ ငါလိုချင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး ပဲ၊ ငါ့ဘဝမှာ ယောက်ျား ယူမယ်ဆိုရင် နင့်ကိုပဲ ယူမယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ပြုံး ရုံသာ ပြုံး နေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင်မနင်းနွယ်ပြောခဲ့သော စကားများ ကိုပြန်လည်၍ ကြားယောင် နေလေ ၏။ ထိုညကကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။ ည(၁၂)နာရီထိုးသော အခါ၌ ၎င်း၏ မိခင်က -

“မအိပ်သေးဘူးလား သားရယ်” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မအိပ်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ အိပ်လို့မရသေးလို့ ပြတင်းပေါက် ကို ဖွင့်ပြီး လကိုကြည့်နေတာပါ။ အမေ အိပ်ချင်အိပ်တော့လေ” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ ပြော လိုက်စဉ်၌ ပင် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဒလဝမ်ကုလားတစ်ဦး၏ သံချောင်းခေါက်သံနှင့်အတူ (၁၂) နာရီထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း ကုလားဘာသာဖြင့် အော်လိုက်သောအသံကိုပါ သဲသဲကွဲကွဲ ကြား လိုက်ရလေ၏။

“ဘရားဗရားဟိုး”

“ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်”

ကျော်ခေါင်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပက်လက်လှန်ချလိုက်၏ ။ ပြတင်းပေါက်ကို ထောက်ထားသောတုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်၏ ။ ထိုအချိန်၌ မှာ ပင် အပြင်မှ အူညံ့အူညံ့ လူစုလူဝေးအသံကို ကြားရလေတော့၏ ။

“ဖွင့်ဖွင့်တံခါးဖွင့်၊ ကျော်ခေါင် ထွက်ပြေးမယ်မကြံနဲ့၊ အိမ်ကို ဝိုင်းထားပြီး” ဟူသော အပြင်မှ အသံကိုကြားသဖြင့် ကျော်ခေါင်တို့သားအမိ၊ သားအဖ သုံးယောက်စလုံးသည် ပျာပျာသလဲထကြလေ၏ ။ မှန်အိမ်ကို မီးတို၍ တံခါးကိုဖွင့်ကြလေ၏ ။ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် သူကြီးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြလေ၏ ။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ကျော်ခေါင်ကို ခြောက် လုံးပြုး ဖြင့်ချိန်ထားလိုက်လေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ မှာ ပင်တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျော်ခေါင်၏ လက်ကို ခွပ်ခနဲ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်လေတော့၏ ။

“ကျွန်တော့်ကို အာမခံနဲ့ ညနေကမှလွှတ်လိုက်တာလေ” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ်က

“အေး ဟုတ်ပါတယ်၊ ညနေက လွှတ်လိုက်တယ်၊ ညကိုးနာရီလောက်မှာ မြို့ ဝိုင်းကိုစိန်လှိုင်ရဲ့ ခြောက်လုံးပြုး ကို လုပြီး မင်းက ပစ်သတ်လိုက်တယ်လေ” ဟု ပြောလိုက်လျှင်

“ကျုပ်ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး၊ ဂါတ်ကလွှတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီအိမ်ကို ပြန်လာတာ၊ ဘယ်မှလည်း မထွက်ဘူး၊ မဆိုင်လိုက်တာဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် လိုက်ပါလာသူတစ်ဦးက ကျော်ခေါင်၏ ဇာတ်ပိုးကို ဖောင်းကနဲ ရိုက်ချလိုက်ပြီးလျှင် “ဂါတ်ကြမှရှင်း” ဟု ပြောကာ ဆောင့်ဆွဲတွန်းထိုး၍ ခေါင်သွားကြလေတော့၏ ။ ကျော်ခေါင်၏ မိခင်ကြီးမှာ ငိုရင်းတက်သွားလေတော့၏ ။ အိမ်နီးနားချင်းများ သည် ရောက်ရှိ လာကြပြီးလျှင် ခြေမချိုး သူချိုး၊ နှာနှပ်သူနှပ် ပြုလုပ်ကြလေ၏ ။ ကျော်ခေါင်အား အချပ်တွင်း သို့ သွင်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အချပ်ခန်းတွင်းမှ လူများ က ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီး ကြလေ၏ ။

ဦးညိုမှိုင်းဆိုသော အချပ်သားကြီးတစ်ဦးက -

“ဟေ့ ကျော်ခေါင်ရ၊ ညနေက ခဏထွက်ပြီး အိမ်မှာ ထမင်းစားတာလား ဟီဟီ၊ မင်းကတော့ပါရမီဓာတ်ခံကောင်းတယ်နဲ့တူပါတယ်ကွာ၊ နေရာမှန်ကိုပြန်ရောက် လေတယ်” ဟု ပြော၍ ပခုံးကိုလက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဘကြီးညိုရဲ့၊ ဂိုဒေါင်ဖောက်မှု မဟုတ်ဘူး၊ မြို့၊

ပိုင်စိန်လှိုင်ကိုသတ်မှု တဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူးဗျာ” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လျှင်

“ဟေ့ မောင်ကျော်ခေါင်၊ သိသိမသိသိ လူသတ်မှု ပဲကွ” ဟု ဦးညိုမှိုင်းက ပြောလေ၏။ မြို့ကလေးမှာ သေးသောကြောင့် မြို့ပိုင်စိန်လှိုင် အသတ်ခံရသော သတင်း သည် တမဟုတ်ချင်း ပြန့်နှံ့သွားလေတော့၏။ ထို့အတူ မြို့ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်ကို သတ်သောသူမှာ ကျော်ခေါင်ဖြစ်ကြောင်း ထည့်သွင်းပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုညက ထိုမြို့တစ်မြို့ လုံးရှိလူများ သည် ရေခဲအိုးတည်၍ ချင်းသုပ်စားရင်း မြို့ပိုင်စိန်လှိုင်၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံကို ပိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ထို့အတူ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသော ကျော်ခေါင်၏ အကြောင်းကိုလည်း ထည့်သွင်းပြောဆိုကြလေ၏။ ဈေးအနီးရှိ တစ်ခုတည်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ မိုးလင်းအထိ လက်ဖက်ရည် ရောင်းနေရလေ၏။

မနင်းနွယ်တို့၏ မိဘများ မှာ မူ မြို့ပိုင်စိန်လှိုင် သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြင့် ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ကျော်ခေါင်ထောင်ကျမည် (သို့မဟုတ်) ကျွန်းကျမည်၊ ကြိုးစင်တက်ရမည် စသည်ဖြင့် မိမိတို့ဖြစ်ချင်ရာ ဆန္ဒကို ပြောဆိုနေလေ၏။ မနင်းနွယ်တစ်ယောက်သာ ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာကိုအပ်၍ ချုံးပွဲချိုင်ကြွေးနေလေတော့၏။

“ကျော်ခေါင်ရယ် နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဝေးရပြီပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့ ချစ်သူဟာ မတရားလုပ် တဲ့သူကို အခုလိုလက်စားချေလိုက်နိုင်တာကိုတော့ ဂုဏ်ယူပါတယ် ကျော်ခေါင်၊ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ကတော့ ဝေးသွားပြီ၊ တံတိုင်းခြားသွားပြီ” ဟုပြောရင်း ငိုကြွေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဈေးထဲမှာ မြို့ပိုင်စိန်လှိုင်

သေဆုံး သည့်အကြောင်း၊ ကျော်ခေါင်၏ အကြောင်း၊ ကျောင်းများ ဌ လည်း ဤအကြောင်း၊
ဆေးရုံ များ ဌ လည်း ဤအကြောင်း မမောနိုင်၊ မပမ်းနိုင် ပြောဆိုနေကြလေ၏ ။ ဆေးရုံတွင်
မြို့၊ ပိုင် စိန်လှိုင်၏ အလောင်းကိုလာရောက် ကြည့်ရှုကြကုန်၏ ။ ထိုသူများ အား
သက်ဆိုင်ရာမှ ရှင်းပစ်နေရလေ၏ ။ ကျော်ခေါင်၏ အိမ်ကိုလည်း အားပေးစကား
လာရောက်ပြောကြလေ ၏ ။ မြို့၊ ပိုင် စိန်လှိုင်၏ အသုဘကိုချသောအခါ၌
ပိုးဆောင်မည့်သူပင်မရှိပေ။ မနင်းနွယ် တို့၊ မိဘများ နှင့် ရုံးမှလူအချို့ သာလျှင်
လိုက်ပို့ကြလေ၏ ။ မိုးလင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အချုပ် ခန်းသို့
ဆရာဦးသန်းဘရောက်ရှိလာလေ၏ ။ ဆရာဦးသန်းဘသည် ကျော်ခေါင်ကို
မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

“ဥတ်ဒ်မောနင်း ကြောင်ခေါ်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ
ကျော်ခေါင်က လည်း

“ဥတ်ဒ်မောနင်း မာစတာ”ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ
ဦးသန်းဘက သံတိုင်အနီးသို့ ကပ်ခါ ကျော်ခေါင်အား လှမ်း၍ ခေါ်ပြီးလျှင်

“ကလဲ့စားချေတာ မြန်လှချည်လား တပည့်ရယ်” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က

“ကျွန်တော်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ ၊ ဂါတ်က လွှတ်လိုက်ကတည်းက ကျွန်
တော် အိမ်တန်းပြန်တာ၊ အပြင်လည်းမထွက်ဘူး၊ ညသန်းခေါင်ကျတော့ ကျွန်တော့်ကို
လာပြီးဖမ်းတာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူးဆရာ” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။
ကျော်ခေါင်၏ စကားကိုကြားလျှင် ဆရာဦးသန်းဘသည် မျက်မှောင့်ကုံ၍ ၍ ခပ်တွေတွေကြီး
ဖြစ်သွားလေ၏ ။

“အားမငယ်ပါနဲ့ တပည့်ရယ်၊ တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်၊

ဒီစိန်လှိုင်ဆိုတဲ့ကောင် ကလည်း လူမုန်းတော်တော် များ နေတာကိုကွ”ဟု ပြောဆိုကာ ပြန်၍
သွားလေ၏ ။ ထို့နောက် ကျော်ခေါင်ကို လာတွေ့သူမှာ မနင်းနွယ်ဖြစ်၏ ။ မနင်းနွယ်ကိုလည်း
ကျော်ခေါင် က ရှင်းပြရလေ၏ ။ ထိုအခါ၌ မနင်းနွယ်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေတော့၏ ။

မနင်းနွယ် လည်း ကျော်ခေါင်အချပ်ခန်းအတွင်း၌ နေစဉ်အတွင်းလိုအပ်သည်များ ပိုပေးလေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ အိမ်ကိုလည်း သွား၍ အားပေးစကားပြောဆိုလေ၏။ ငွေကြေးလည်း ထောက်ပံ့ လေ၏။ ကျော်ခေါင်အား ထိုဂါတ်တွင် နှစ်ပတ်ခန့်ချုပ်ပြီးနောက် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ပို့လိုက်လေတော့၏။ အမှု မှာ တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်ပေ။ အမှု စစ်ရင်းနှင့်ပင် ကျော်ခေါင် ၏ အသက်သည် (၁၈)နှစ်ပြည့်သွားလေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင်ကျော်ခေါင် အား မျက်မြင် သက်သေ မရှိသောကြောင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်(၅)နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချလိုက် လေတော့၏။

ကျော်ခေါင်သည် အင်းစိန်ထောင်၌ ထောင်ကျခံနေရပြီဖြစ်၏။ လက်သမားဘုတ် တွင် အလုပ်လုပ်ရလေ၏။ ထိုလက်သမားဘုတ်၏ ခေါင်းဆောင်မှာ နှစ်ကြီး အကျဉ်းသား ဦးချိတ်ပန်းဖြစ်၏။ ထိုလက်သမားဘုတ်၏ တန်းစီးမှာ အချုပ်တွင်တွေ့ခဲ့သော ဦးညိုမှိုင်း ဖြစ်၏။ ဦးချိတ်ပန်းသည် ကျော်ခေါင်အား လွန်စွာ သနား၍ ညှာတာလေ၏။ အဘညိုမှိုင်း မှာ မူ ကျော်ခေါင်အား အထူးစောင့်ရှောက်လေ၏။ အဘညိုမှိုင်းသည် တယောထိုးကောင်း သူဖြစ်၏။ လက်သမားဘုတ်တွင် အဘညိုမှိုင်းပြုလုပ်ထားသော လက်လုပ်တယောလေး ရှိ၏။ တယောအိုးမှာ ရှေးအခါက ဘီစကွတ်ထည့်ခဲ့ဘူးသော ပုံးကလေးဖြစ်၏။ လက်တံမှာ မူ သစ်သား လက်တံဖြစ်၏။ တယောထိုးရန် ဘိုးတံ၊ ထင်းရှူးအီး၊ တယောကြိုး တို့ကိုလည်း ကုလားလူမျိုး ထောင်ဝါဒစတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ရရှိလေ၏။ အဘညိုမှိုင်းသည် ဇာတ်ဖွဲ့တစ်ခုမှပြဇာတ်ဒါရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဇာတ်ရုံအနီးတွင်မိန်းကလေးတစ်ဦးအား စော်ကားမော်ကားပြုလုပ်နေသော လူတစ်စုနှင့်အချင်းရာမှအစ လူသေမှု ဖြစ်ကာထောင်ကျလာခြင်း ဖြစ်၏။ ပြဇာတ်ကောင်းကောင်းတိုက်တတ်၏။ သီချင်းစပ်တတ်၏။ စန္ဒရားတီး တတ်၏။ တယောထိုးတတ်၏။ စာလည်း လွန်စွာ ဖတ်သူဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်သည် အဘ ညိုမှိုင်းထံမှ တယောပညာကို ကောင်းစွာ သင်ကြားခွင့်ရလေ၏။ ဦးချိတ်ပန်းသည် သီချင်းဆိုဝါသနာပါ ၏။ ကျော်ခေါင်တယောထိုးလျှင် ဦးချိတ်ပန်းက အသံဩကြီးဖြင့်ဝင်၍ ဆိုတတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်ထောင်ကျခြင်းသည် ဂီတပညာ ကျောင်းတက် နေသကဲ့ သို့ရှိလေ

တော့သတည်း။